

SASHA PEYTON SMITH

Η
ΣΥΜΦΩΝΙΑ
ΤΩΝ
ΡΟΔΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Συμφωνία των Ρόδων**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The rose bargain

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Νέα Υόρκη

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Smith, Sasha Peyton

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τρισδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Smith, Sasha Peyton, 2025

© HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6361-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

SASHA PEYTON SMITH

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΤΩΝ

ΡΟΔΩΝ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Φύγε, ανθρώπινο παιδί!
Πήγαινε στα νερά και τους αγριότοπους
Με μια νεράιδα, χέρι με χέρι,
Επειδή ο κόσμος είναι γεμάτος με περισσότερο πόνο
από όσο μπορείς να καταλάβεις.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΜΠΑΤΛΕΡ ΓΕΪΤΣ

Προσπάθησε. Γίνε τέλειος.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Όνειρο Θερινής Νυκτός

TOTE

1471

Ο Πόλεμος των Ρόδων

Το πρόσωπο του Βασιλιά Εδουάρδου ήταν λεκιασμένο με λάσπη και αίμα όταν εμφανίστηκε η γυναίκα στην άκρη του δάσους. Το σπαθί του κρεμόταν στο πλευρό του, αδρανές, σε μια στιγμή παύσης, και μετά εκείνος έπεσε στα γόνατα.

Υπήρχαν φήμες για εμπλοκή των Άλλων στον πόλεμο από την πρώτη στιγμή που βυθίστηκε ένα σπαθί στην κοιλιά ενός ιππότη από τα Μίντλαντς, αλλά η άρνηση γίνεται εύκολα αποδεκτή. Σίγουρα υπήρχαν πιστευτές εξηγήσεις για τις ξαφνικές αλλαγές του καιρού ή για τα κοπάδια των προβάτων που είχαν βρεθεί γδαρμένα και αποκεφαλισμένα. Αλλά εκείνοι που διδάχτηκαν από τις γιαγιάδες τους να μην μπαίνουν ποτέ στο δάσος χωρίς ένα κλαδί από γκι στην τσέπη τους ήξεραν. Ήξεραν για μήνες, για δεκαετίες, για γενιές.

Όπως οι θεοί που είχαν αναμειχθεί στις ανθρώπινες υποθέσεις στον Τρωικό Πόλεμο, έτσι και οι Άλλοι έπαιζαν με τις συγκρούσεις των θνητών για να διασκεδάσουν.

Έτσι ονομάζονταν τότε. *Οι Άλλοι.*

Οι Λάνκαστερ και οι Γιορκ πίστευαν ότι ήταν οι νόμιμοι διάδοχοι του οίκου των Πλανταγενετών. Όμως, μια χώρα δεν

μπορεί να έχει δυο βασιλιάδες, και καθώς καμία πλευρά δεν ήταν πρόθυμη να αναγνωρίσει το δικαίωμα της άλλης στον θρόνο, υψώθηκαν λάβαρα και ακονίστηκαν σπαθιά.

Ο πόλεμος ήταν βάρβαρος, όπως είναι όλοι οι πόλεμοι, άσκοποι και σκληροί. Από τον πρώτο χρόνο, το χώμα της Αγγλίας μούσκεψε από το αίμα. Όμως ο πόλεμος δεν τελείωσε. Όπως ο χτύπος των τυμπάνων που οδηγούσε τους αγρότες στη σφαγή, συνέχισε να προελαύνει.

Τα πράγματα άλλαξαν μόνο μετά τη Μάχη του Μπάρνερτ. Κάθε μαθητής στο νησί γνωρίζει την ιστορία. Είναι σκαλισμένη στις μαρμάρινες πέτρες έξω από το Παλάτι του Μπάκιγχαμ, στημένες όρθιες για να τη διαβάζουν όλοι. Η ιστορία της ημέρας που η Βασίλισσα Μόριεν έσωσε όλη την Αγγλία.

Και συνέβη ως εξής.

Το πεδίο της μάχης καιγόταν και ο Εδουάρδος ήταν απελπισμένος.

Το αν ήταν η μυρωδιά της απελπισίας ή του αίματος αυτό που την τράβηξε είναι ακόμη υπό συζήτηση, όμως αυτό που έχει σημασία είναι ότι ήρθε.

Λένε ότι ολόκληρο το πεδίο της μάχης κοκάλωσε καθώς εκείνη μπήκε στη σύγκρουση. Το ολόλευκο αραχνοϋφαντο φόρεμά της ανέμιζε πίσω της, πιάνοντας τα φύλλα και τραβώντας τα μαζί της. Είχε κατάμαυρα μαλλιά και μάτια ακόμα πιο μαύρα. Το δέρμα της ήταν χλωμό σαν εκείνο ενός φαντάσματος, τα έντονα χαρακτηριστικά της τόσο όμορφα, ώστε ένωθες έναν πόνο στο στομάχι όταν την κοιτούσες. Κάποιοι άντρες διπλώθηκαν στα δύο και αναγούλιασαν, αδυνατώντας να αντέξουν το θέαμα.

Διέσχιζε το πεδίο της μάχης φορώντας παντόφλες, αργά, σαν να ήξερε ότι όλοι περίμεναν εκείνη.

Ο Εδουάρδος έπεσε στα γόνατα μπροστά της.
«Σήκω», τον διέταξε και εκείνος το έκανε. «Ήρθα για να βοηθήσω».

Τα δάκρυα σχημάτιζαν γραμμές μέσα από τη βρομιά στο πρόσωπό του και ένευσε με μια βουβή, βαθιά ευγνωμοσύνη.

Εκείνη έσκυψε προς το μέρος του, με το τέλειο προφίλ της να διαγράφεται μέσα στον γκρίζο καπνό της μάχης, και ψιθύρισε στο αυτί του.

Η συζήτηση δεν κράτησε πολύ· ό,τι κι αν του πρότεινε, εκείνος συμφώνησε με προθυμία. Μετά έβγαλε ένα μαχαίρι από τη ζώνη της και χάραξε την παλάμη του. Η συμφωνία είχε γίνει.

Στην άλλη πλευρά του ξέφωτου, ο Ερρίκος ΣΤ΄ έπεσε νεκρός.

Η Βρετανία είχε καινούριο βασιλιά. Τον Εδουάρδο Δ΄.

Οι Λάνκαστερ γύρισαν στα σπίτια τους και οι πυρσοί στο στρατόπεδο των Γιορκ έκαιγαν όλη τη νύχτα καθώς οι εορτασμοί της νίκης φούντωναν.

Όμως η παράξενη γυναίκα δεν τους παρακολούθησε. Βρισκόταν ήδη στον δρόμο μέσα σε μια άμαξα την οποία έσερναν δυο ολόλευκα άλογα. Έχοντας μια στέψη να σχεδιάσει, δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο.

Είκοσι τέσσερις ώρες και ένα λεπτό αργότερα, ο Εδουάρδος Δ΄ ήταν και εκείνος νεκρός. Έκλεισε τα μάτια του και έπεσε στο έδαφος λες και είχε κοπεί μια κλωστή.

Η γυναίκα είχε υποσχεθεί στον Εδουάρδο ότι θα γινόταν βασιλιάς, αλλά δεν είχε διευκρινίσει για πόσο χρονικό διάστημα.

Κι έτσι η Βασίλισσα Μόριεν των Άλλων πήρε τον θρόνο στο Παλάτι Έλθαμ, με ένα γαλήνιο χαμόγελο στο πρόσωπό της και ένα στέμμα στο κεφάλι της.

Όλοι όσοι ύψωσαν ένα χέρι ή ένα σπαθί εναντίον της ξαφνικά βρέθηκαν να μην μπορούν να κουνηθούν, λες και η ίδια η πράξη ήταν απαγορευμένη.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει και η Βρετανία είχε μια νέα βασίλισσα. Αθάνατη. Αναπόδραστη. Αναπόφευκτη.

ΤΩΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Λονδίνο, Φεβρουάριος 1848

Η Λίντια αγνοείται εδώ και οχτώ μέρες και αρχίζω να φοβάμαι ότι οι γονείς μας θα ξυπνήσουν το πρωί και θα βρουν και το δικό μου κρεβάτι άδειο.

Ένας θόρυβος στο σκοτεινό σοκάκι στ' αριστερά μου με κάνει να αναπηδήσω, όμως είναι μονάχα ένας αρουραίος που ψαχουλεύει μέσα σε μια στοίβα σκουπίδια.

Περπατάω στην πόλη τρέμοντας από το κρύο εδώ και χιλιόμετρα, αγνοώντας τους διάφορους άντρες που μου σφυρίζουν και περνώντας πάνω από μισοπεθαμένους ζητιάνους. Συνήθως οι γονείς μου μου λένε να μην τους δίνω σημασία, ότι είχαν την ίδια ευκαιρία να κάνουν μια συμφωνία με τη βασίλισσα όπως είχαμε και εμείς οι υπόλοιποι, αλλά απόψε είναι πιο δύσκολο να τους αγνοήσω.

Η ελευθερία μου συνήθως περιορίζεται σε βόλτες στο πάρκο αγκαζέ με τη μαμά ή μέσα στην άνετη ασφάλεια των βελούδινων τοιχωμάτων της άμαξας της οικογένειάς μας. Ότι μου λείπει σε εμπειρία το αναπληρώνω σε αυτοπεποίθηση. Αυτή η αυτοπεποίθηση φαίνεται πολύ πιο αδύναμη τώρα που έχω χαθεί και έχω παγώσει ως το κόκαλο.

Νόμιζα ότι θα ήταν πιο ασφαλές αν παρέμενα στους κεντρικούς δρόμους αντί να ρισκάρω να τριγυρίζω στο θεοσκότεινο Χάιντ Παρκ μόνη, όμως μια λάθος στροφή σε έναν φιδογυριστό παράδρομο με οδήγησε να περιφέρομαι τριγύρω χαμένη. Ακόμα και το τρέμουλο από τις λάμπες αερίου είναι αδύναμο. Ο τσουχτερός αέρας του Φεβρουαρίου είναι γεμάτος με καρβουνόσκονη που καλύπτει ακόμα και το λιγοστό φως που ρίχνουν οι λάμπες. Ρίχνω πίσω την κουκούλα μου και στρέφω το πρόσωπό μου προς τον ουρανό σε μια προσπάθεια να βρω τον προσανατολισμό μου. Η Κασσιόπη θα πρέπει να βρίσκεται βόρεια, αλλά το λαμπύρισμα των αστεριών είναι πάρα πολύ αχνό για να είμαι βέβαιη. Ένα δάκρυ κυλάει από τη γωνία του ματιού μου και καταλήγει στο άνοιγμα του αυτιού μου.

Έψαχνα το δωμάτιο της Λίντια εδώ και μέρες και προσευχόμουν ανώφελα για κάποιο στοιχείο για την εξαφάνιση της. Είναι σαν να έγινε καπνός, αλλά αρνούμαι να το δεχτώ αυτό.

Απόψε, όταν η μαμά, ο μπαμπάς και το υποτυπώδες υπηρετικό προσωπικό μας πήγαν για ύπνο, φόρεσα τον μανδύα μου, τυλίχτηκα με το πιο χοντρό κασκόλ του μπαμπά και βγήκα έξω στη νύχτα.

Ίσως να φερόμουν γενναία, όπως οι ιππότες στις ιστορίες που διαβάζαμε η Λίντια κι εγώ όταν ήμασταν μικρές, ευγενείς και με κίνητρο την αγάπη, ή ίσως να ήθελα απλώς να νιώσω κάτι άλλο πέρα από εκείνον τον δυσβάστακτο τρόπο που νιώθω μετά την εξαφάνιση της αδελφής μου.

Η αστυνομία λέει ότι είτε κλέφτηκε με κάποιον είτε είναι νεκρή, αλλά δεν τους πιστεύω. Θα μου το έλεγε αν σκόπευε να κλεφτεί, και θα το ένιωθα αν ήταν νεκρή. Δεν υπάρχει κα-

νένα σύμπαν στο οποίο η καρδιά της αδελφής μου σταματάει να χτυπάει κι εγώ συνεχίζω να ζω, ανεπηρέαστη.

Η ανάσα μου βγαίνει σε τολύπες καπνού καθώς στρίβω σε άλλο ένα σοκάκι. Βγάζω έναν αναστεναγμό ανακούφισης όταν αναγνωρίζω επιτέλους πού είμαι.

Οι πύλες του Παλατιού του Κένσινγκτον δεσπόζουν σαν ένα στόμα στο βάθος, με τις σκούρες σκιές της Φρουράς της Βασίλισσας δίπλα τους.

Ο αντίχειράς μου περνάει πάνω από τη δροσερή επιφάνεια του κολιέ που βρίσκεται βαθιά στην τσέπη του μανδύα μου σαν φυλαχτό. Θα πρέπει να φερθώ έξυπνα, ίσως να κάνω ξανά τον γύρο του Χάιντ Παρκ και να τρυπώσω από το πίσω μέρος. Δε χρειάζεται να πλησιάσω πολύ το παλάτι, μόνο τα δέντρα που το περιβάλλουν. Τα πόδια μου έχουν μουδιάσει μέσα στις μπότες μου, αλλά θα πρέπει να συνεχίσω να περπατάω για να μην προκαλέσω τις υποψίες των φρουρών, τους οποίους τώρα μπορώ να διακρίνω καθαρά.

Όταν η Λίντια κι εγώ ήμασταν μικρές και η οικογένειά μου είχε ακόμη το εξοχικό σπίτι στο Όακχαμ, περνούσαμε τα καλοκαίρια μας στο δάσος, πιάνοντας βατράχια ή φτιάχνοντας μικρά σπίτια από φύλλα για τα παπάκια. Γδέρναμε τα πόδια μας, τα μπερδεμένα μας μαλλιά γέμιζαν με κλαδιά, αλλά μπαίναμε μέσα στο σπίτι μόνο όταν το φεγγάρι ανέβαινε στον ουρανό και έβγαιναν οι νυχτερίδες. Μπαίναμε από την κουζίνα για να αποφύγουμε το κατσάδιασμα της μαμάς, και εκεί μας φρόντιζε μια ιδιαιτέρως περιποιητική ηλικιωμένη μαγείρισσα που ονομαζόταν κυρία Όζμπουρν. Η κυρία Όζμπουρν ήταν το πιο ηλικιωμένο άτομο που είχα γνωρίσει ποτέ και, καθώς έδενε με επιδέσμους τα πόδια μας και μας έδινε κρυφά παγωτό λεμόνι, μας έλεγε ιστορίες. Περισσότερο μας άρεσαν εκείνες με τους Άλλους.

Μας διάβαζε από ένα παλιό βιβλίο που ήταν τυλιγμένο με ένα πράσινο ξεφτισμένο ύφασμα και γδαρμένο στις γωνίες. Με γοήτευε ιδιαίτερα η έννοια μιας νεραϊδένιας πόρτας. Σύμφωνα με τις ιστορίες, οι Άλλοι αναγκάζονταν να ανοίξουν την πόρτα ανάμεσα στους κόσμους μας, που συνήθως ήταν κρυμμένη σε παραμορφωμένα γέρικα δέντρα, για τους έξυπνους ανθρώπους που άφηναν αντικείμενα μεγάλης σημασίας στο κατώφλι τους.

Ίκέτευσα τη Λίντια να το δοκιμάσει μαζί μου. Βρήκαμε ένα χαμηλό λιόπρινο και στην τρύπα ανάμεσα στις ρίζες του αφήσαμε τα μωρουδιακά κολιέ μας. Στο ένα ήταν περασμένο ένα μικρό μαργαριταρένιο φυλαχτό με το γράμμα Λ και στο άλλο με το γράμμα Α. Τα κολιέ ήταν πάρα πολύ κοντά και δεν έκλειναν γύρω από τους λαιμούς μας τώρα που είχαμε μεγαλώσει αλλά εξακολουθούσαν να κρέμονται από τις κολόνες των κρεβατιών μας. Ήμουν ζαλισμένη από την ανυπομονησία όλη την υπόλοιπη μέρα, κοιτάζοντας από τα παράθυρα, λαχταρώντας απελπισμένα να ρίξω μια ματιά σε έναν από Εκείνους.

Το επόμενο πρωί, η Λίντια κι εγώ τρέξαμε στο νοτερό από την πάχνη γρασίδι και χώσαμε τα παχουλά μας χεράκια στο χώμα στη βάση του δέντρου. Τα κολιέ είχαν εξαφανιστεί. Χοροπηδούσα και φώναζα από τη χαρά μου τόσο δυνατά, ώστε η μητέρα μου βγήκε οργισμένη στον κήπο και απαίτησε να μάθει γιατί της προκαλούσα πονοκέφαλο. Της είπα τα πάντα. Χωρίς να πει άλλη λέξη, πήγε στην κουζίνα και ανάγκασε την κυρία Όζμπουρν να κάψει το νεραϊδοβιβλίο της. Ήμουν μόλις έξι χρόνων τότε και δεν καταλάβαινα ότι η κατοχή ενός τέτοιου αντικειμένου ήταν παράνομη. Έκλαιγα μέρες.

Έπειτα από έναν χρόνο, βρήκα το κολιέ της Λίντια κρυμμένο στο πίσω μέρος της ντουλάπας της. Δυο χρόνια μεγα-

λύτερη από εμένα, έβαλε τα χέρια της στους γοφούς της και μου είπε ότι έπρεπε να αφήσω πίσω μου τα μωρουδίστικα πράγματα, όπως είναι η μαγεία. Αυτή ήταν η πρώτη από τις τρεις μεγάλες προδοσίες της.

Βγήκε από το δωμάτιο πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί δε βρήκαμε ποτέ το δεύτερο κολιέ – ή αν είχε δει και εκείνη τη σιλουέτα του άντρα κοντά στα δέντρα εκείνο το βράδυ.

Ένας παγωμένος άνεμος σαρώνει τον δρόμο, σκορπίζοντας μια στοίβα νεκρά φύλλα. Οι ξανθιές μου μπούκλες μαστιγώνουν το πρόσωπό μου και τυλίγω τον μανδύα μου πιο σφιχτά γύρω από τον λαιμό μου.

Οι ιστορίες από τα βιβλία της κυρίας Όζμπουρν μιλούσαν για μια Αγγλία στην οποία οι Άλλοι ήταν ανεξέλεγκτοι. Η Βασίλισσα Μορ θέλει να πιστεύουμε ότι εκείνη και ο γιος της είναι οι μοναδικοί του είδους της που ζουν τώρα εδώ, αλλά από κάπου ήρθαν, και ακόμα και οι κλειδωμένες πόρτες μπορούν να ανοίξουν ξανά. Δεν μπορώ να πάω βόρεια στο παλιό μας σπίτι στο Όακχαμ ούτε στο μνημείο του πεδίου της Μάχης του Μπάρνετ, αν όμως υπάρχει μια πόρτα στο Λονδίνο, δε θα βρισκόταν στα δέντρα γύρω από την οικία της βασίλισσας; Δε γίνεται να μη δοκιμάσω.

Παίρνω ξανά τον δρόμο για τη δημόσια είσοδο στο πάρκο, προς το σημείο όπου τις Κυριακές σχηματίζονται οι ουρές για τις συμφωνίες. Τα δέντρα στέκονται σαν φαντάσματα μέσα στο σκοτάδι και δύσκολα μπορείς να διακρίνεις το ένα από το άλλο. Κανένα τους δεν έχει κάτι το αξιοπρόσεκτο, επομένως θα πρέπει να επιλέξω στην τύχη. Σφίγγω το κολιέ στην τσέπη μου.

Μια σκιά κινείται μέσα στο σκοτάδι.

«Ποιος είναι εκεί;» φωνάζει ένας από τους Φρουρούς της Βασίλισσας.

Βλαστημάω χαμηλόφωνα, ρίχνω το κολιέ της αδελφής μου στη βάση του πιο κοντινού δέντρου και αρχίζω να τρέχω.

Διασχίζω τρέχοντας το μονοπάτι και την ανοιχτή έκταση του γκαζόν, και μετά στρίβω απότομα αριστερά, για να βρεθώ ξανά στον δρόμο και εκτός της περιοχής του παλατιού.

Μέσα από τη σιωπή ακούγεται ο ξαφνικός θόρυβος από ρόδες που κυλάνε πάνω στο λιθόστρωτο.

Τραβιέμαι προς τα πίσω, ελπίζοντας να κρυφτώ στις σκιές, αλλά δε βλέπω τη χαλαρή πέτρα παρά μόνο όταν είναι πολύ αργά.

Η μπότα μου πιάνεται στην παρυφή της. Σκοντάφτω και πέφτω, με τον κρόταφό μου να συγκρούεται με το κράσπεδο. Μοιάζω με πάνινη κούκλα καθώς κείτομαι στο χώμα.

Στην αρχή έρχεται η εκτυφλωτική, δυνατή σουβλιά του πόνου και μετά υπάρχει μόνο σκοτάδι.

Βρίσκω τις αισθήσεις μου, αβέβαιη για το πόση ώρα ήμουν λιπόθυμη, και βλέπω μια σκιώδη φιγούρα να κάθεται δίπλα μου μέσα σε μια άμαξα.

«Έχω μαχαίρι», ψιθυρίζω τρομοκρατημένη. Δεν αναφέρω ότι είναι ένα κουζινομάχαιρο που είναι χωμένο στην μπότα μου, πάρα πολύ στομωμένο για να κόψει κάτι και πάρα πολύ δύσκολο να το φτάσω τώρα.

«Θα με μαχαιρώσεις;»

«Εξαρτάται».

«Από τι;»

Η όρασή μου θολώνει καθώς κάτι ζεστό χύνεται πάνω στο αριστερό μου μάτι. Σηκώνω το χέρι μου για να το σκουπίσω και, όταν το κατεβάζω, το χέρι μου κολλάει από το αίμα.

Η φιγούρα βλαστημάει και βγάζει το παλτό που φοράει.

«Πάρε αυτό. Μπορείς να με μαχαιρώσεις αργότερα».

Ακουμπάει το παλτό του πάνω στον κρόταφό μου. Είναι ακόμη ζεστό από τη θερμότητα του σώματός του και αντιστέκομαι στην παρόρμηση να αναστενάξω από απόλαυση σε αυτή τη μικρή ανακούφιση από το κρύο.

«Είσαι καλά;» ρωτάει ο άντρας.

«Με χτύπησες με την άμαξά σου», απαντάω αδύναμα.

«Δε σε χτύπησα, σκόνταψες».

«Σκόνταψα για να αποφύγω να με χτυπήσει...» Σταματάω για να κοιτάξω γύρω μου. Η άμαξα είναι τεράστια, έχει τουλάχιστον έξι θέσεις, με παχιά βελούδινη ταπετσαρία και καλογουλισμένα μπρούντζινα πόμολα. «Το μεγαθήριό σου», καταλήγω.

«Δεν είμαι εγώ εκείνος που παραμόνευε νυχτιάτικα».

«Δεν παραμόνευα. Είχα χαθεί».

«Πού πήγαίνες; Ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω». Ο ξένος χτυπάει το παράθυρο της θέσης του οδηγού και αυτό ανοίγει γλιστρώντας στο πλάι.

«Πού πηγαίνετε, δεσποινίς;» ρωτάει απότομα ο οδηγός.

Ακόμα κι εγώ μπορώ να αναγνωρίσω πότε έχει αποτύχει μια αποστολή.

«Στην Πλατεία Μπελγκκρέιβ», απαντάω, δίνοντάς του τη διεύθυνση του σπιτιού μου.

Τα άλογα χλιμιντρίζουν και φεύγουμε με ένα τίναγμα. Καθώς παίρνουμε ανοιχτά μια δεξιά στροφή μπαίνοντας σε μια κεντρική λεωφόρο, μια ακτίνα κίτρινου φωτός από μια λάμπα εισχωρεί από το παράθυρο της άμαξας.

Το αγόρι διώχνει τα αχτένιστα μαλλιά του από το μέτωπό του και η αναγνώριση έρχεται σαν χαστούκι. Είμαι ζαλισμένη

από το τραύμα στο μέτωπό μου, αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος για τον οποίο νιώθω λες και ο κόσμος έχει γείρει ξαφνικά στο πλάι.

Απέναντί μου, με την ανησυχία χαραγμένη στα λεπτά του χαρακτηριστικά, είναι ένα πρόσωπο που βλέπω σε πορτρέτα και σε γεμάτες κόσμο αίθουσες συναυλιών όλη μου τη ζωή. Απόψε δείχνει πιο νέος από κάθε άλλη φορά. Συνήθως φοράει κολλαριστές γραβάτες και τα μαλλιά του είναι καλοχτενισμένα. Απόψε πέφτουν σε σκούρα κύματα πάνω από το μέτωπό του, κρύβοντας εν μέρει τα καστανοπράσινα μάτια του, αλλά τα ψηλά ζυγωματικά, το έντονο σαγόني και το βλοσυρό στόμα είναι τα ίδια. *Ο Πρίγκιπας Έμετ.*

«Εσύ είσαι». Βλεφαρίζω.

Ένα χαμόγελο θυμηδίας ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του.

«Ποιος;»

«Είσαι ο Πρίγκιπας Έμετ».

«Θα πρέπει να χτύπησες το κεφάλι σου πολύ δυνατά», απαντάει. Η βραχνάδα στη φωνή του αποκαλύπτει ευθραυστότητα.

«Ξέρω ποιος είσαι. Δεν έχει νόημα να το κρύβεις».

Με κοιτάζει με μάτια μισόκλειστα.

«Έχουμε γνωριστεί». Δεν είναι ερώτηση.

Δεν έχουμε γνωριστεί, όχι πραγματικά, αλλά τον έχω δει από μακριά σε αρκετές εκδηλώσεις ώστε να είμαι σίγουρη – και μετά ήταν και εκείνο το γεγονός με τη Λίντια.

«Λαϊδή Μπέντον». Χαμηλώνω το κεφάλι μου σε κάτι που μοιάζει με υπόκλιση, αλλά αισθάνεται τον σαρκασμό στην κίνηση και το στόμα του τραβιέται προς τα πάνω σε ένα στραβό χαμόγελο. «Δεύτερη κόρη του Μαρκήσιου του Τάουνσεντ».

«Εσύ δεν υποτίθεται ότι αγνοείσαι;» ρωτάει ο Έμετ. «Έχω ακούσει τις φήμες».

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά.

«Όχι. Εγώ είμαι η άλλη. Έψαχνα την αδελφή μου, γι' αυτό ήμουν έξω». Νιώθω την αποτυχία σαν μια επίπονη σουβλιά καθώς η άμαξα μας μεταφέρει όλο και πιο μακριά από το Παλάτι του Κένσινγκτον. Μόλις πέταξα το κολιέ της Λίντια στο χώμα για το τίποτα.

«Ααα, ναι, η μικρότερη αδελφή». Γνέφει αόριστα προς το πρόσωπό μου. «Η ομοιότητα είναι εντυπωσιακή. Έχετε τα ίδια μάτια».

«Ξαφνιάζομαι που τη θυμάσαι», απαντάω νευρικά.

«Πιστεύεις ότι είναι κάπου εκεί έξω;» ρωτάει, φροντίζοντας να μην απαντήσει στο σχόλιό μου.

«Ναι. Δεν μπορώ να το εξηγήσω, αλλά θα το αισθανόμουν αν είχε πεθάνει».

Ο Έμετ με κοιτάζει, τρομακτικά ακίνητος.

«Θα το αισθανόσουν;»

Τρανταζόμαστε καθώς η άμαξα παίρνει άλλη μια στροφή.

«Δε θα καταλάβαινες».

«Έχω έναν αδελφό», λέει εκείνος. «Ίσως να καταλαβαίνω καλύτερα απ' ό,τι νομίζεις».

Ξαφνιάζομαι που τον ακούω να αναφέρεται στον Πρίγκιπα Μπραμ ως αδελφό του.

Η θέση του Έμετ ως πρίγκιπα αποτελεί μαγνήτη για κουτσομπολιά, ακόμα και τώρα, σχεδόν δυο δεκαετίες μετά τη γέννησή του. Είναι ο θνητός γιος του συζύγου της Βασίλισσας Μόριεν, του Πρίγκιπα Έντγκαρ, και της πρώτης, θνητής του συζύγου, η οποία πέθανε στη γέννα. Η βασίλισσα αναγνώρισε τον Έμετ στα όγδοα γενέθλιά του, αν και κανείς δεν ξέρει αν ήταν απλώς μια χάρη στον πατέρα του, μια πράξη αγάπης, ή κάτι τελείως διαφορετικό.

Το όνομά του ψιθυρίζεται σε σαλόνια σε όλη την πόλη. Ένας άσωτος πρίγκιπας, γιατί δεν μπορεί να είναι γλυκός σαν τον Μπραμ; Πάντα υπάρχουν καινούριες φήμες για τις νεαρές που τον συνοδεύουν στις όποιες κοινωνικές εκδηλώσεις καταδέχεται να εμφανιστεί. Πέρσι ξέσπασε το σκάνδαλο με τη λαντζέρισσα στον κήπο του Λόρδου Τρεμέν. Μόλις έναν μήνα μετά τον έπιασαν κρυμμένο πίσω από τις κουρτίνες του γραφείου του Δούκα Κάμπερ με τη μεσαία κόρη της οικογένειας. Μόλις την περασμένη εβδομάδα άκουσα τη μητέρα μου να μουρμουρίζει κάτι για μια μπαλαρίνα. Και το πρόσωπό μου καίει ακόμα από θυμό όταν σκέφτομαι πώς φέρθηκε στη Λίντια κατά την πρώτη της σεζόν. Εγώ δεν ήμουν εκεί, αλλά μου τα είπε όλα εκείνη όταν επέστρεψε σπίτι με δάκρυα.

Όταν δε σπιλώνει τη φήμη κάποιας, προκαλεί κατακραυγή με την άρνησή του να ξεκινήσει τις σπουδές του στην Οξφόρδη – ή με τις εξορμήσεις του για κυνήγι με τους φίλους του, άλλους λόρδους και δευτερότοκους γιους, οι οποίες περισσότερο μοιάζουν με κραιπάλες.

Ο Έμετ γυρίζει προς το μέρος μου, με τη δύναμη του βλέμματός του να με χτυπάει για πρώτη φορά. Δεν τον έχω δει ποτέ χωρίς να είναι μουτρωμένος. Τώρα όμως δε δείχνει έτσι. Τα μάτια του έχουν μια παράξενη καστανοπράσινη απόχρωση, περιβάλλονται από σκούρες βλεφαρίδες και λαμπυρίζουν με μια φωτιά. Από τόσο κοντά, μπορώ να δω τις ανοιχτόχρωμες φακίδες πάνω στη μύτη του. Δεν είχα προσέξει ποτέ το λεπτεπίλεπτο, όμορφο πρόσωπο πίσω από το συνοφρύωμα. Όμως, είναι όντως όμορφο. Είναι τόσο όμορφος, ώστε μου έχει σχεδόν κόψει την ανάσα.

Η άμαξα προχωράει με θόρυβο μέσα στη νύχτα, διασχίζοντας τους ήσυχους δρόμους του κοιμισμένου Λονδίνου. Γέρ-

νω το κεφάλι μου στην πλάτη του καθίσματος και αναρωτιέμαι πώς θα βγάλω το αίμα από αυτό το φόρεμα χωρίς να το ανακαλύψει η μαμά ή οι καμαριέρες.

«Τι σκέφτεσαι;» ρωτάει ο Έμετ.

«Να σε μαχαιρώσω», απαντάω με τα μάτια κλειστά.

«Αυτό δεν είναι πολύ ευγενικό».

«Ούτε το να με πατήσεις με την άμαξα ήταν πολύ ευγενικό».

«Και πάλι, σκόνταψες».

Ξαφνικά, νιώθω μια θερμότητα να με πλημμυρίζει και ανοίγω τα μάτια μου για να βρω τον Έμετ να έχει εισβάλει στον χώρο μου και να με κοιτάζει έντονα. Εξακολουθώ να πιέζω το παλτό του πάνω στο ματωμένο κεφάλι μου και εκείνος, επιφυλακτικά, σηκώνει τα δάχτυλά του και τραβάει προς τα πάνω τις άκρες του μάλλινου υφάσματος. Κολλάει από το αίμα που έχει πλέον μισοξεραθεί και τραβάει τα μαλλιά μου καθώς το απομακρύνει.

«Άουτς». Αντιστέκομαι στην παρόρμηση να τον χτυπήσω με τον αγκώνα μου.

«Σταμάτα να κουνιέσαι. Η αιμορραγία έχει μειωθεί», δηλώνει. «Όμως πρέπει να συνεχίσεις να το πιέζεις».

Με το χέρι που δεν κρατάει το παλτό, κάνω έναν στρατιωτικό χαιρετισμό.

Γέρνει το κεφάλι του ελαφριά στο πλάι, εξακολουθώντας να με κοιτάζει.

«Ξέρεις, είσαι πολύ όμορφη».

Ένα εξοργιστικό κοκκίνισμα απλώνεται στο στήθος μου.

«Προσπαθείς να με αποπλανήσεις τώρα; Την ξέρω τη φήμη σου, αλλά δεν περιμένα το θράσος».

«Τη φήμη μου;»

«Αν με δουν μαζί σου, θα καταστραφώ».

Τα μάτια του μισοκλείουν καχύποπτα.

«Δε μοιάζεις με κορίτσι που θα ανησυχούσε για τέτοια πράγματα».

Οι άντρες δεν καταλαβαίνουν ποτέ. Ο αργός θάνατος της αποπομπής από την κοινωνία είναι μια μοίρα που λίγες έχουν τη δύναμη να αντέξουν.

«Δεν ξέρεις τίποτα για το τι κορίτσι είμαι».

«Ξέρω ότι το έσκασες μέσα στη νύχτα για να ψάξεις για την αδελφή σου».

Η άμαξα επιβραδύνει. Τραβάω την κουρτίνα στο πλάι για να δω το σπίτι της οικογένειάς μου, με τον λευκό ασβεστόλιθο και τους πανύψηλους κίονες να φωτίζονται από τις λάμπες αερίου.

Χτυπάω το παράθυρο και ζητάω από τον οδηγό να με αφήσει στο πίσω μέρος. Έχω μικρότερη πιθανότητα να με τσακώσουν αν μπω από την είσοδο των υπηρετών που βρίσκεται στο υπόγειο.

«Σ' ευχαριστώ για τη βοήθειά σου», λέω καθώς παίρνω το χέρι του οδηγού και κατεβαίνω από την άμαξα.

Ο Έμετ σκύβει έξω από την πόρτα, με μια κάρτα ανάμεσα στα δάχτυλά του. Απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου.

«Σε παρακαλώ. Μπορώ να σε ξαναδώ;»

«Σε καμία περίπτωση», απαντάω.

«Σε παρακαλώ, σκέψου το».

Παίρνω την κάρτα από συνήθεια και απομακρύνομαι για μερικά βήματα, έχοντας σχεδόν φτάσει στην πίσω σκάλα, όταν η φωνή του Έμετ φωνάζει μέσα από το σκοτάδι.

«Μπορείς να κρατήσεις το παλτό».

Γυρίζω προς το μέρος του. Είναι τυλιγμένος στις σκιές, αλλά το μειδιάμά του είναι ορατό ακόμα και από εδώ.

«Όχι, ευχαριστώ. Έχω πολλά δικά μου». Πετάω το παλτό προς το μέρος του και τον χτυπάει στο στήθος. Πάντα ήμουν πολύ περήφανη για τις ρίψεις μου.

Περιμένει μέχρι να μπω μέσα για να απομακρυνθεί.

Το τζάκι είναι κρύο, καμία σχέση με την κουζίνα της κυρίας Όζμπουρν, όπου τα τούβλα δίπλα στο τζάκι ήταν πάντα ζεστά. Δεν είμαι έξι χρόνων πια. Δεν περιμένει κανείς για να φροντίσει τις πληγές μου, δεν έχω τη μεγάλη μου αδελφή για να χωθώ στο κρεβάτι της.

Ανεβαίνω την ασβεστωμένη πίσω σκάλα ως το δωμάτιό μου, που βρίσκεται στον δεύτερο όροφο, σαν να είμαι ένα φάντασμα που στοιχειώνει αυτό το σπίτι.

Βγάζω το λεκιασμένο με αίμα φόρεμά μου και περνάω τα χέρια μου μέσα από το ζεστό φανελένιο νυχτικό μου, όταν ακούω μια αναταραχή κάτω στην είσοδο.

Κάποιος χτυπάει την πόρτα. Προς στιγμήν, παγώνω από τον φόβο, τρομοκρατημένη στη σκέψη ότι ίσως ο Πρίγκιπας Έμετ να γύρισε για εμένα.

Μετά ακούω βήματα. Κάποιος στριγκλίζει.

Τρέχω στο πλατύσκαλο πάνω στην ώρα για να δω τη Λίβια να μπαίνει παραπατώντας στο μαρμάρινο χολ, αφήνοντας λασπωμένα χνάρια πίσω της.

Κάθε πολίτης της Αγγλίας έχει
τη δυνατότητα να κάνει μια συμφωνία
με την αθάνατη νεράιδα βασίλισσα.

Τα κορίτσια της υψηλής κοινωνίας συνήθως κάνουν συμφωνίες για να αποκτήσουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που θα τους εξασφαλίσουν συζύγους: ένα σπάνιο ταλέντο στο πιάνο με αντάλλαγμα την πιο ευτυχισμένη ανάμνηση της παιδικής ηλικίας Ένα τέλειο χαμόγελο με αντάλλαγμα την αίσθηση της γεύσης.

Αλλά η σεζόν που η Άιβι θα κάνει το ντεμπούτο της καταφθάνει με μια σοκαριστική ανατροπή. Η βασίλισσα ανακοινώνει έναν διαγωνισμό... και η νικήτρια θα παντρευτεί τον γιο της. Αν κερδίσει αυτό το έπαθλο, η Άιβι θα μπορέσει να σώσει την οικογένειά της και να ελευθερώσει τη μεγάλη της αδελφή από τη συμφωνία που την κατέστρεψε.

Ωστόσο, πίσω από τις νεραϊδένιες συμφωνίες, τους φανταχτερούς χορούς και τα λαμπερά φορέματα κρύβεται μια επικίνδυνη συμμαχία που θα μπορούσε να ανατρέψει τα πάντα.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6361-2

9 786180 163612

Κ.ΟΔ. ΜΗΧ. ΣΤΣ.: 32000